# YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

3 päivänä maaliskuuta 1997 *

Asiassa T-6/97 R,

**Comafrica SpA**, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Genova (Italia),

**Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co.**, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Hampuri (Saksa),

joita edustaa solicitor Bernard O'Connor, avustajanaan asianajaja Bonifacio García Porras, Salamanca, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arsène Kronshagen, 22 avenue Marie-Adelaïde,

kantajina,

vastaan

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Xavier Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantajat vaativat EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan nojalla ensinnäkin yhtenäisestä vähennyskertoimesta kullekin A- ja B-luokan toimijalle vuoden 1997 tariffikiintiöstä myönnettävän väliaikaisen banaanimäärän määrittämiseksi 24 päivänä lokakuuta 1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2035/96 (EYVL L 272, s. 6) kumoamista siltä osin kuin asetuksella vaikutetaan kantajiin tai erga omnes, toiseksi sitä, että kantajille annetaan oikea määrä todistuksia niiden yhteisön oikeuteen perustuvien oikeuksien mukaisesti, ja kolmanneksi, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää kaikista muista toimista, joita se pitää tarpeellisina korjatakseen kantajien tilanteen väliaikaisesti,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

**määräyksen**

**Sovellettavat oikeussäännöt**

1 Ennen vuotta 1993 banaanien pitämistä kaupan yhteisössä oli säännelty erilaisissa kansallisissa järjestelmissä. Banaanit olivat peräisin kolmesta hankintalähteestä: yhteisössä tuotetut banaanit, jossakin niistä valtioista, joiden kanssa yhteisö on tehnyt Lomén sopimuksen, tuotetut banaanit (jäljempänä AKT-banaanit) ja muissa valtioissa tuotetut banaanit (jäljempänä kolmansien maiden banaanit).

2 Tällä alalla perustettiin yhteinen markkinajärjestely banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 404/93 (EYVL L 47, s. 1, jäljempänä asetus N:o 404/93), jota on

muutettu viimeksi maatalousalalla Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa tehtyjen sopimusten täytäntöönpanemiseksi tarvittavista mukautuksista ja siirtymäjärjestelyistä 22 päivänä joulukuuta 1994 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 3290/94 (EYVL L 349, s. 105). Asetuksen N:o 404/93 vaikutuksesta otettiin käyttöön yhteinen tuontijärjestelmä 1.7.1993 lähtien; järjestelmällä korvattiin siihen asti sovelletut erilaiset kansalliset järjestelmät.

3 Asetuksen N:o 404/93 IV osasto koskee kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan järjestelmää, ja siinä säädetään, että vuosittain vahvistetaan tariffikiintiö kolmansien maiden ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuomiseksi. Käsitteet "perinteinen AKT-valtioiden tuonti" ja "muu kuin perinteinen AKT-valtioiden tuonti" on määritelty asetuksen N:o 404/93 15 a artiklassa. "Perinteisellä AKT-valtioiden tuonnilla" tarkoitetaan yhteisön kunkin perinteisen AKT-toimittajan viemiä asetuksen N:o 404/93 liitteessä vahvistettuja banaanimääriä. AKT-valtioiden viemät banaanit, jotka ylittävät nämä määrät, ovat "muuta kuin perinteistä AKT-valtioiden tuontia".

4 Asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan kolmansien maiden banaanien ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuonnin tariffikiintiö on 2,1 miljoonaa tonnia (nettopaino) vuodelle 1994 ja 2,2 miljoonaa tonnia (nettopaino) seuraaville vuosille. Tariffikiintiön rajoissa kolmansien maiden banaanien tuonnista on perittävä maksu, joka on 75 ecua tonnilta, ja muiden kuin perinteisten AKT-banaanien tuonnin on tapahduttava tullitta (asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdan toinen alakohta). Tariffikiintiön ulkopuolisesta tuonnista peritään tulli, joka lasketaan yhteisen tullitariffin perusteella (asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 2 kohta).

5 Asetuksen N:o 404/93 18 artiklan 1 kohdan neljännessä alakohdassa kuitenkin säädetään, että jos yhteisön kysyntä kasvaa, kiintiötä on korotettava vastaavasti saman asetuksen 27 artiklassa säädettyä niin sanottua hallintokomiteamenettelyä noudattaen.

6 Asetuksen N:o 404/93 IV osaston täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt on annettu banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä kesäkuuta 1993 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 1442/93 (EYVL L 142, s. 6, jäljempänä asetus N:o 1442/93), jota on viimeksi muutettu banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun asetuksen (ETY) N:o 1442/93 muuttamisesta C-luokan toimijoihin sovellettavien hyväksymisvaatimusten ja tiettyjen tariffikiintiöjärjestelmän hallinnointiin liittyvien päivämäärien osalta 19 päivänä heinäkuuta 1996 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1409/96 (EYVL L 181, s. 13).

7 Asetuksen N:o 404/93 mukaisen, juuri kuvatun järjestelmän täytäntöönpanemiseksi annetun asetuksen N:o 1442/93 yksityiskohtaisista säännöistä on mainittava seuraavat.

8 Asetuksen N:o 1442/93 2 artiklasta ilmenee, että tässä yhteisessä markkinajärjestelyssä erotetaan toisistaan ne toimijat, jotka olivat ennen vuotta 1992 pitäneet kaupan kolmansien maiden banaaneja ja/tai muita kuin perinteisiä AKT-banaaneja ja joita kutsutaan A-luokan toimijoiksi, ne toimijat, jotka ovat pitäneet kaupan yhteisön banaaneja ja/tai perinteisiä AKT-banaaneja ja joita kutsutaan B-luokan toimijoiksi, ja ne toimijat, jotka ovat aloittaneet muiden kuin yhteisön banaanien ja/tai perinteisten AKT-banaanien kaupan pitämisen vuonna 1992 tai myöhemmin ja joita kutsutaan C-luokan toimijoiksi.

9 Asetuksen N:o 1442/93 3 artiklan 1 kohdassa todetaan, että A- ja/tai B-luokan toimijana pidetään taloudellista toimijaa, "joka on omaan lukuunsa toteuttanut yhtä tai useampia seuraavista toiminnoista:

a) kolmansista maista ja/tai AKT-valtioista peräisin olevien vihreiden banaanien ostamista tuottajilta tai mahdollisesti niiden tuottamista, jota seuraa niiden toimittaminen yhteisöön ja myyminen yhteisössä;

b) vihreiden banaanien hankintaa ja niiden omistajana niiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamista sekä niiden myyntiin saattamista niiden saattamiseksi myöhemmin yhteisön markkinoille; tuotteen pilaantumista tai menettämistä koskevat riskit on rinnastettava omistajan tuotteesta ottamaan riskiin;

c) vihreiden banaanien kypsyttämistä niiden omistajana sekä niiden yhteisön markkinoille saattamista".

10 Asetuksen N:o 1442/93 5 artiklan mukaan jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava vuosittain, viimeistään 1 päivänä heinäkuuta kunkin rekisteröimänsä A- ja B-luokan toimijan sitä vuotta, jolle kiintiö on avattu, edeltävää vuotta edeltäneiden kolmen vuoden aikana kaupan pitämien, kyseisen asetuksen 3 artiklan mukaisesti toimijan harjoittamien toimintojen luonteen mukaan eriteltyjen määrien keskiarvo (5 artiklan 1 ja 2 kohta). Niiden on toimitettava komissiolle painotettujen viitemäärien yhteismäärä sekä kunkin toiminnon osalta kaupan pidettyjen banaanien yhteismäärä (5 artiklan 3 kohta). Tätä keskiarvoa kutsutaan viitemääräksi.

11 Asetuksen N:o 1442/93 6 artikla on seuraavanlainen:

"Tarvittaessa komissio vahvistaa vuotuisen tariffikiintiön sekä 5 artiklassa tarkoitettujen toimijoiden viitemäärien yhteismäärän perusteella kullekin toimijaluokalle yhtenäisen vähennyskertoimen, jota sovelletaan kunkin toimijan viitemäärään tälle myönnettävän määrän vahvistamiseksi.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava kyseinen määrä jokaisen A- ja B-luokan rekisteröidyn toimijan osalta ja toimitettava tieto siitä kyseiselle toimijalle viimeistään 1 päivänä marraskuuta."

12 Erityisesti näiden säännösten perusteella komissio antoi yhtenäisestä vähennyskertoimesta kullekin A- ja B-luokan toimijalle vuoden 1997 tariffikiintiöstä myönnettävän väliaikaisen banaanimäärän määrittämiseksi 24 päivänä lokakuuta 1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2035/96 (EYVL L 272, s. 6, jäljempänä asetus N:o 2035/96). Tämän asetuksen perustelukappaleissa komissio korostaa sitä, että vaikka se "esitti —— neuvostolle ehdotuksen asetukseksi —— yhteisöön tuotavien banaanien vuotuisen tariffikiintiön määrän osalta Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisen vuoksi —— neuvosto ei ole kuitenkaan toistaiseksi tehnyt päätöstä tariffikiintiön lisäämisestä edellä mainitun ehdotuksen perusteella" (toinen perustelukappale). Lisäksi komissio katsoo, että "olisi väliaikaisesti vahvistettava A- ja B-luokan toimijoiden viitemäärät vuodeksi 1997, jotta voidaan antaa tuontitodistukset saman vuoden ensimmäisten vuosineljännesten osalta" (kolmas perustelukappale). Lopuksi komissio korostaa, että jäsenvaltioiden asetuksen N:o 1442/93 5 artiklan 3 kohdan mukaisesti toimittamat rekisteröityjen toimijoiden viitemäärien yhteismäärää sekä kunkin toiminnon osalta kaupan pidettyjen banaanien yhteismäärää koskevat tiedot "paljastavat, että samaan toimintoon liittyviä määriä on laskettu kahteen kertaan eri toimijoiden hyväksi useissa jäsenvaltioissa" ja että näiden viitemäärien huomioon ottaminen johtaisi "liian suuren ja tietyille toimijaluokille vahingollisen vähennyskertoimen määrittämiseen", joten on tarpeen määrittää vähennyskerroin "jäsenvaltioiden toimittamien tietojen perusteella sen jälkeen, kun niistä on vähennetty komission arvioimat kahteen kertaan lasketut määrät" (viides ja kuudes perustelukappale).

13 Tämän asetuksen 1 artiklassa säädetään, että "kullekin A- ja B-luokan toimijalle myönnettävä väliaikainen määrä 1 päivän tammikuuta ja 31 päivän joulukuuta 1997 väliseksi ajaksi saadaan soveltamalla asetuksen (ETY) N:o 1442/93 5 artiklan mukaisesti määritettyyn toimijan viitemäärään yhtenäistä vähennyskerrointa seuraavasti:

— A-luokan toimijat: 0,601248

— B-luokan toimijat: 0,470378".

## Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

14 Kantajat Comafrica SpA ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. kuuluvat Dole-konserniin, ja Comafrica SpA on rekisteröity A-luokan toimijaksi Italiassa ja Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. Saksassa.

15 Nämä yritykset nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 15.1.1997 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jolla ne vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan asetuksen N:o 2035/96 "siltä osin kuin sillä vaikutetaan kantajiin tai — — erga omnes", velvoittamaan komission "korvaamaan kaiken vahingon, joka kantajille on aiheutunut asetuksen N:o 2035/96 lainvastaisesta antamisesta", korkoineen ja lopuksi määräämään "kaikista muista toimista, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pitää tarpeellisina".

16 Kantajat jättivät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 15.1.1997 erillisen hakemuksen, jolla ne vaativat EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan nojalla välitoimia, joilla ensinnäkin lykätään asetuksen N:o 2035/96 täytäntöönpanoa "siltä osin kuin tällä asetuksella vaikutetaan kantajiin tai — — erga omnes", joilla toiseksi määrätään, että "oikea määrä todistuksia annetaan kantajille niiden yhteisön oikeuteen perustuvien oikeuksien mukaisesti", ja joilla kolmanneksi määrätään "kaikista muista toimista, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pitää tarpeellisina korjatakseen kantajien tilanteen väliaikaisesti".

17 Välitoimihakemuksen 6 kohdassa kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta "toissijaisesti ja/tai lisäksi — — velvoittamaan komission käyttämään riittävästi varoja siihen, että kahteen kertaan laskemisesta ja ylisuurista hakemuksista päästään eroon ajoissa ja soveliaalla tavalla". Kantajat vaativat lopuksi, että "ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii ne menetelmät, joita komissio ja jäsenvaltiot käyttivät toimijoiden viitemäärien tarkastamisessa".

18 Komissio esitti kirjalliset huomautuksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 23.1.1997 jättämässään kirjelmässä. Asianosaisten suulliset huomautukset kuultiin 6.2.1997.

## Sovellettavat oikeussäännöt

19 Perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan ja Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) 4 artiklan, sellaisena kuin tämä päätös on muutettuna 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21), 7 päivänä maaliskuuta 1994 tehdyllä neuvoston päätöksellä 94/149/EHTY, EY (EYVL L 66, s. 29) ja 1 päivänä tammikuuta 1995 tehdyllä neuvoston päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY (EYVL L 1, s. 1), nojalla niitä yhdessä tulkittaessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä riidanalaisen toimenpiteen täytäntöönpanon lykättäväksi tai päättää tarpeellisista välitoimista, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät.

20 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 1 kohdassa täsmennetään toisaalta, että hakemus toimielimen antaman säädöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi perustamissopimuksen 185 artiklan mukaisesti otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos hakija on nostanut kanteen tästä säädöksestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, ja toisaalta, että perustamissopimuksen 186 artiklan mukaisia muita välitoimia koskeva hakemus otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos se liittyy ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi saatettuun asiaan.

21 Hakemuksen aineellisesta puolesta 104 artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Vaadittujen toimien on oltava väliaikaisia siten, että niillä ei vaikuteta pääasiassa annettavaan ratkaisuun (ks. viimeksi asia T-164/96 R, Moccia Irme v. komissio, presidentin määräys 17.12.1996, Kok. 1996, s. II-2263, 17 kohta).

*Tutkittavaksi ottaminen*

22 Komissio väittää, että osaa kantajien vaatimuksista, jotka koskevat välitoimien myöntämistä, ei voida ottaa tutkittavaksi.

23 Komissio toteaa ensinnäkin, että asetuksen N:o 2035/96 täytäntöönpanon lykkäämistä erga omnes koskeva vaatimus on jätettävä tutkimatta, koska tällaisella lykkäämismääräyksellä vaikutettaisiin paitsi kantajien myös kaikkien muiden toimijoiden asemaan, jotka eivät ole vaatineet tämän asetuksen täytäntöönpanon lykkäämistä. Välitoimia koskevalla määräyksellä ei voida vaikuttaa muiden kuin sellaisten kantajien tilanteeseen, jotka ovat osoittaneet, että he kärsisivät vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, jos vaadittuja välitoimia ei määrättäisi.

24 Tällä vastaajan esittämällä tutkittavaksi ottamista koskevalla väitteellä ei ole mitään oikeudellista perustaa. Perustamissopimuksen 185 artiklassa nimittäin annetaan yhteisöjen tuomioistuimelle ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimivalta määrätä minkä tahansa yhteisöjen tuomioistuimissa "kanteen kohteena olevan säädöksen" täytäntöönpano lykättäväksi. Koska toimenpiteet, jotka voidaan perustamissopimuksen 173 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan riitauttaa, ovat "Euroopan parlamentin ja neuvoston yhdessä antam[at] säädö[kset, ] neuvoston, komission ja EKP:n säädö[kset], suosituksia ja lausuntoja lukuun ottamatta, samoin kuin Euroopan parlamentin sellais[et] säädö[kset], joiden tarkoituksena on tuottaa oikeusvaikutuksia suhteessa kolmansiin osapuoliin", jokainen henkilö, joka riitauttaa jonkin näistä toimenpiteistä, vaikka kyseinen toimenpide olisi vaikutuksiltaan yleinen, voi vaatia sen täytäntöönpanon lykkäämistä 185 artiklan mukaan.

25 Välitoimista päättävä tuomioistuin ottaa huomioon lykkäämismääräyksen mahdolliset vaikutukset kolmansiin, jotka eivät ole hakeneet tällaista kiireellistä toimenpidettä, tutkiessaan sitä, onko hakemus perusteltu, ja erityisesti vertaillessaan kyseessä olevia intressejä ja arvioidessaan, onko tarpeen rajoittaa mahdollisen lykkäämismääräyksen vaikutuksia.

26 Toiseksi komissio arvioi, että hakemus, jolla pyritään siihen, että välitoimista päättävä tuomioistuin tutkii komission ja jäsenvaltioiden toimijoiden viitemääriä tarkastaessaan käyttämät menetelmät, on myös jätettävä tutkimatta, koska tällaista vaatimusta ei voida esittää välitoimimenettelyssä. Vaaditut toimenpiteet ovat pikemminkin työjärjestyksen 65 artiklassa tarkoitettuja asian selvittämistoimia. Lisäksi niiden myöntämisellä vaikutettaisiin pääasiassa annettavaan ratkaisuun, ja niiden myöntäminen olisi hyödytöntä sen arvioimisen kannalta, onko asetuksen N:o 2035/96 täytäntöönpanoa lykättävä.

27 On todettava, että kantajien vaatimukset siitä, että välitoimista päättävä tuomioistuin tutkisi menetelmät, joita komissio käytti asettaessaan vähennyskerrointa, jota sovelletaan annettaessa todistuksia banaanien tuontia varten A- ja B-luokan toimijoille vuodeksi 1997, tarkoittaa sitä, että määrättäisiin toimesta, joka on pääsääntöisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan kuuluva prosessinjohtotoimi tai asian selvittämistoimi (työjärjestyksen 64 ja 65 artikla) eikä välitoimimenettelyssä määrättävä välitoimi. Tällaisen toimen tarkoituksena ei nimittäin ole estää vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa odotettaessa pääasiassa annettavaa ratkaisua, vaan pikemminkin antaa kantajille lisänäyttöä sen osoittamiseksi, että heidän väitteensä ovat perusteltuja. Tästä seuraa, että tässä välitoimimenettelyssä tämä vaatimus on jätettävä tutkimatta.

28 Kolmanneksi vastaaja toteaa, että kantajien vaatimusta siitä, että komissio velvoitettaisiin käyttämään riittävästi varoja siihen, että vähennyskertoimen laskeminen perustuu täsmällisiin tietoihin, ei tarvitse ottaa huomioon välitoimimenettelyssä. Missään tapauksessa kantajat eivät ole esittäneet mitään näyttöä siitä, että vastaaja ei käyttäisi riittävästi varoja tätä tarkoitusta varten, eivätkä ne ole esittäneet mitään tietoa siitä, mitä lisävaroja tähän olisi käytettävä.

29 Tältä osin on todettava, että tällä vaatimuksella pyritään sellaisen toimen määräämiseen, joka koskee vastaajana olevan toimielimen toimivaltaa sen sisäisen toiminnan järjestämisessä eli sen varojen ja henkilökunnan käyttöä. Etenkin

perustamissopimuksen 186 artiklan sanamuodon mukaan silloin, kun välitoimista päättävä tuomioistuin määrää muista kiireellisistä toimenpiteistä kuin yhteisön toimen lykkäämisestä, sen toimivalta rajoittuu siihen, että se voi velvoittaa jonkun asianosaisen, mukaan lukien toimielimen, tekemään mahdolliseksi tietyn tuloksen saavuttamisen pääasian ratkaisua odotettaessa. Tämän tuloksen saavuttamiseksi tarpeellisia keinoja, varsinkaan jos ne koskevat toimielimen sisäisen toiminnan järjestämistä, ei pääsääntöisesti oteta huomioon arvioitaessa niitä edellytyksiä, joiden on täytyttävä tällaisista välitoimista määräämiseksi, eivätkä ne saa sitä suuremmalla syyllä olla tällaisten välitoimien antamisen kohteena.

30 Vaikka katsottaisiin, että hakemus on otettava tutkittavaksi, on todettava, että kantajat ovat ainoastaan vaatineet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta "velvoittamaan komission käyttämään riittävästi varoja siihen, että kahteen kertaan laskemisesta ja ylisuurista hakemuksista päästään eroon ajoissa ja soveliaalla tavalla", täsmentämättä mitenkään, mitkä vastaajana olevan toimielimen yksiköt olisivat toimivaltaisia tai miten ne toimisivat (työntekijöiden ja työn määrä), ja esittämättä myöskään todisteita siitä, miten nämä yksiköt ovat toimineet virheellisesti, minkä takia välitoimista päättävällä tuomioistuimella ei ole mitään mahdollisuutta arvioida sitä, onko vaatimus perusteltu.

*Pääasia*

Välitoimihakemuksen kohde

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

31 Komissio katsoo, että kantajien vaatimus siitä, että komissio velvoitettaisiin antamaan todistuksia oikea määrä, joka vastaisi kantajien mukaan heidän oikeuksiaan, on epäselvä ja moniselitteinen, joten sitä ei pidä ottaa huomioon tutkittaessa tätä välitoimihakemusta.

32 Vastaajan mukaan vaadittu toimenpide ei ole komission ja jäsenvaltioiden välisen toimivallan jaon mukainen, sellaisena kuin tästä jaosta on säädetty banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetussa perusasetuksessa. Erityisesti asetuksen N:o 404/93 17 artiklan mukaan, jonka täytäntöönpanosta on säädetty asetuksen N:o 1442/93 9 artiklan 5 kohdassa, todistuksia antavat jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset eikä komissio. Siten sen vaatiminen, että komissio antaisi todistuksia, on vastoin banaanien yhteisen markkinajärjestelyn mukaista toimivallan jakoa.

33 Vaikka tätä vaatimusta olisi tulkittava siten, että siinä vaaditaan komission velvoittamista vahvistamaan oikeat viitemäärät, se ei olisi sen selvempi. Jos komissio velvoitettaisiin vahvistamaan oikeat viitemäärät väliaikaisesti, tällainen määräys ei enää olisi väliaikainen, sillä sen vaikutukset vastaisivat pääasian oikeudenkäynnin vaikutuksia, koska jos pääasiassa esitetty vaatimus hyväksyttäisiin ja asetus N:o 2035/96 kumottaisiin, komissio olisi velvollinen tutkimaan tilanteen uudelleen ja antamaan uuden asetuksen, jossa myös asetettaisiin väliaikainen kerroin. Vastaajan mukaan tällainen vaatimus on hylättävä tätä alaa koskevan oikeuskäytännön ja erityisesti edellä mainitussa asiassa Moccia Irme vastaan komissio annetun määräyksen mukaan. Jos vaatimuksella lopulta pyritään siihen, että komissio velvoitettaisiin vahvistamaan oikeat viitemäärät lopullisesti, vaatimus on ennenaikainen. Se nimittäin menisi pidemmälle, kuin mitä kantajat vaativat pääasiassa, koska pääasian kanteella pyritään väliaikaisen asetuksen kumoamiseen eikä sellaisen asetuksen kumoamiseen, jolla asetettaisiin viitemäärät vuodeksi 1997 lopullisesti, sillä tällaista asetusta ei ole vielä annettu.

34 Suullisessa käsittelyssä kantajat täsmensivät, että tutkittavana olevalla vaatimuksella pyritään pelkästään siihen, että komissio velvoitettaisiin korjaamaan asetuksella N:o 2035/96 asetettua vähennyskerrointa siten, että kansalliset viranomaiset voisivat antaa kantajille tarpeelliset todistukset, jotta niiden markkina-asema ei heikkenisi peruuttamattomasti.

— Välitoimista päättävän tuomioistuimen arviointi asiasta

35 Tämän välitoimihakemuksen kohteesta on todettava, että perusteltuna ei voida pitää komission väitettä, jonka mukaan kantajien vaatima välitoimi, jolla määrättäisiin, että "oikea määrä todistuksia annetaan kantajille niiden yhteisön oikeuteen perustuvien oikeuksien mukaisesti" (välitoimihakemuksen 5 kohta), ja kansallisten viranomaisten ja komission välistä toimivallan jakoa koskevat säännöt olisivat keskenään ristiriidassa. Kuten kantajat ovat nimittäin todenneet niille suullisessa käsittelyssä esitettyihin kysymyksiin, haetulla toimella pyritään ainoastaan siihen, että komissio korjaa asetuksessa N:o 2035/96 asetettua vähennyskerrointa.

36 Tästä seuraa, että vaadittu määräys koskee ainoastaan sitä, että komissio asettaisi uuden kertoimen, joten vaatimus on kiinteästi sidoksissa asetuksen N:o 2035/96 täytäntöönpanon lykkäämistä koskevaan vaatimukseen, ja tämä lykkäys on jopa edellytys tällaisen määräyksen antamiselle.

37 Komission väitteistä, jotka koskevat ensinnäkin sitä, että tällaisella määräyksellä vaikutetaan pääasiassa annettavaan ratkaisuun, koska sillä pakotetaan komissio asettamaan uusi vähennyskerroin ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaa ratkaisun pääasiassa, ja toiseksi sitä, että määräys on ennenaikainen, koska sillä ennakoidaan lopullisen vähennyskertoimen asettamista, on todettava, että tällaiset väitteet eivät liity tämän välitoimihakemuksen kohteen määrittelyyn vaan pikemminkin vaadittujen toimien kiireellisyyteen liittyvien tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen tutkimiseen.

Kiireellisyys

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

38 Kantajat toteavat, että vuodeksi 1997 väliaikaisesti vahvistetuista vähennyskertoimista annetun asetuksen N:o 2035/96 soveltamisesta aiheutuisi korjaamatonta vahinkoa niiden markkina-asemalle ei ainoastaan vuoden 1997, vaan myös myöhempien vuosien osalta.

39 Lopullisen korjauskertoimen asettamisella vuodeksi 1997 ei voitaisi muuttaa kyseisellä asetuksella aikaansaatua tilannetta, koska periaatteessa tietoja ja siten väliaikaista kerrointa asetettaessa huomioon otettuja viitemääriä ei analysoitaisi eri tavalla. Kantajien mukaan on lisäksi niin, että asetuksella N:o 2035/96 asetetaan A- ja B-luokan toimijoille annettuihin tuontitodistuksiin vuoden 1997 kolmena ensimmäisenä neljänneksenä sovellettava vähennyskerroin. Vaikka siis komissio lopullista kerrointa asettaessaan eliminoisi kaikki ylisuuret hakemukset ja kaikki epätäsmällisyydet luvuissa, joihin se oli perustanut toimintansa antaessaan asetusta N:o 2035/96, ja vaikka tällaisten korjausten takia kantajilla olisi oikeus saada lisää todistuksia, kantajat eivät voisi käyttää näitä todistuksia vuoden 1997 neljännen vuosineljänneksen aikana, koska vahinko, jonka ne olisivat kärsineet, olisi huomattava ja koska niillä ei olisi riittävästi aikaa näin huomattavien banaanimäärien saattamiseksi yhteisön markkinoille, joilla lisäksi kysyntä tänä aikana vuodesta vähenee huomattavasti.

40 Kantajien mukaan tämä lopullinen markkinaosuuden menettäminen kuluvana markkinointivuotena vaikuttaisi myös tuleviin markkinointivuosiin. Koska oikeus saada todistuksia tulevaisuudessa riippuu aiemmin markkinoilla kaupan pidetyistä määristä, kantajien mukaan silloin, jos jonakin näistä vuosista todella myönnetään todistukset pienemmille määrille ylisuurten hakemusten takia, toimija, joka esittää hakemuksen täsmälleen sille määrälle, johon hänellä on oikeus hänen aiemman

kaupallisen toimintansa perusteella, menettää vähitellen oikeutensa saada todistuksia. Siten asetuksen N:o 2035/96 soveltamisen takia kantajat voivat tulevaisuudessa tuoda ainoastaan koko ajan pienenevän määrän banaaneja. Pääasiassa annettavalla, kantajien kannalta myönteisellä ratkaisulla ei voida korjata tällaista vahinkoa, varsinkaan kun siinä tapauksessa, että pääasia ratkaistaan kahden vuoden kuluttua, kantajien tämänhetkisiin tarpeisiin ei voida vaikuttaa, koska vähennyskertoimen korjaamista koskeva päätös olisi liian myöhäinen vuoden 1997 tuonnin määrän korjaamiseksi.

41 Komissio arvioi, että toisin kuin kantajat väittävät, viitemäärien muuttaminen annettaessa asetusta, jossa säädetään vuoden 1997 lopullisesta kertoimesta, sekä vuotuisten tariffikiintiöiden osalta sellaisista vaihtelevista kiintiöistä säätäminen, joita koskevia tuontitodistuksia jäsenvaltiot voivat antaa, mahdollistavat markkinoille saatettuja banaanimääriä koskevien lukujen korjaamisen tarpeen vaatiessa. Siten Comafrican ja Dolen markkina-asema ei mitenkään heikkene.

42 Lisäksi komissio korostaa, että väliaikaisella asetuksella ei voida aiheuttaa vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, sillä väliaikaisten asetusten antamisen syynä on se, että niitä voidaan muuttaa. Lopullisella asetuksella asetetaan todellisuudessa viitemäärät kyseiseksi markkinointivuodeksi. Tämän lopullisen asetuksen perusteella siis tätä markkinointivuotta pidetään komission mukaan tulevaisuudessa viitevuotena sillä varauksella, että muutokset saattavat myöhemmin osoittautua tarpeellisiksi. Jos siis kantajat mahdollisesti kärsivät vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa oikeuksiensa vähenemisen vuoksi, tämän vahingon syynä on lopullinen eikä väliaikainen asetus.

43 Lopuksi vastaaja väittää, että joka tapauksessa kaikki mahdollinen kantajien kärsimä vahinko, jonka syynä on viitemäärien asettaminen asetuksella N:o 2035/95, on korjattavissa. Kantajat myöntävät tämän itse, koska ne ovat pääasian kanteen yhteydessä vaatineet vahingonkorvausta perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklan mukaisesti.

— Välitoimista päättävän tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Kantajat perustavat välitoimia koskevan vaatimuksensa vakaviin ja peruuttamattomiin vahinkoihin, joita aiheutuu ensinnäkin siitä, että ne menettävät lopullisesti kuluvana markkinointivuotena huomattavan osan oikeuksistaan tuoda banaaneja sen takia, että niiden viitemääriin sovelletaan asetuksen N:o 1442/93 6 artiklan mukaisesti asetuksella N:o 2035/96 säädettyä vähennyskerrointa, ja toiseksi siitä, että niiden oikeudet tuoda banaaneja tulevaisuudessa vähenevät, koska myönnettyjen tuontitodistusten määrä vuonna 1997 on pienentynyt, mikä otetaan huomioon laskettaessa näiden yritysten viitemäärää tulevina vuosina.

45 On todettava, että vaikka asetuksessa N:o 2035/96 säädetyn vähennyskertoimen (0,601248) soveltamisella A-luokan toimijoihin todella vähennetään kantajien oikeuksia verrattuna siihen määrään, jonka kantajat katsovat olevansa oikeutettuja saamaan, kantajat eivät ole näyttäneet toteen, että vahinko on vakava ja peruuttamaton; sovellettu kerroin aiheuttaa suuremman vähennyksen kuin kantajien laskema 0,861645:n suuruinen kerroin.

46 Tältä osin on aluksi todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan pelkästään taloudellista vahinkoa ei voida pitää korjaamattomana tai edes vaikeasti korjattavana, koska se on myöhemmin rahalla korvattavissa (ks. erityisesti asia T-185/94 R, Geotronics v. komissio, presidentin määräys 7.7.1994, Kok. 1994, s. II-519, 22 kohta ja asia T-2/95 R, Industrie des poudres sphériques v. neuvosto, presidentin määräys 24.2.1995, Kok. 1995, s. II-485, 28 kohta).

47 Tässä asiassa on todettava, että kyseisestä asetuksesta aiheutuvaksi väitetty kantajien markkinaosuuden menetys, jota on kuvattu pääasian kanteen 89 kohdassa ja joka koostuu Comafrican ja Dolen tuotavissa olevien banaanien määrän — — virheellisestä vähentämisestä, on samanlaista vähitellen aiheutuvaa

vahinkoa, jota heille on aiheutunut jo banaanialan yhteisen markkinajärjestelyn perustamisesta — — . Ylimääräistä menetystä, jonka kantajat väittävät joutuvansa lainvastaisesti kärsimään kuluvan markkinointivuoden aikana, ei voida pitää sellaisena, että se aiheuttaisi vakavaa vahinkoa yrityksille, jotka ovat niin suuria kuin kantajat (ks. asia 20/81 R, Arbed ym. v. komissio, määräys 26.2.1981, Kok. 1981, s. 721, 14 kohta).

48 Lisäksi se, että kyseiset yritykset menettävät tällaisen osuuden markkinoistaan, on myös korjattavissa. On muistettava toisaalta, että komission on päätettävä tämän vuoden aikana lopullisesta vähennyskertoimesta, jota sovelletaan asetuksen N:o 1442/93 6 artiklan mukaan A-luokan toimijoiden vuoden 1997 viitemääriin. Toisaalta komissio on asettanut, kuten se korosti suullisessa käsittelyssä, kyseisen yhteisen markkinajärjestelyn perustamisesta lähtien asetuksen N:o 1442/93 9 artiklan mukaisesti ohjeelliset määrät tuontitodistusten antamiseksi neljännesvuosittain vuosittaisen tariffikiintiön rajoissa. Siten ei ole mahdotonta, että kantajilla olisi näiden säädösten antamisen jälkeen mahdollisuus saada hyvitys markkinointivuoden viimeisen tai viimeisten vuosineljännesten aikana takaisin vahingosta, jonka ne väittävät joutuneensa kärsimään vuoden ensimmäisen puoliskon aikana. Tämän menettelyn aikana kantajat eivät nimittäin ole esittäneet mitään näyttöä siitä, että tämä ei olisi mahdollista.

49 Lisäksi on korostettava, että jos tällaista mahdollisuutta ei olisi, mahdollista kantajien banaanintuonnin lopullista vähentämistä vuodelle 1997 voitaisiin tällaisessa tapauksessa pitää taloudellisena menetyksenä, josta voi vaatia korvausta perustamissopimuksessa määrättyjen oikeussuojakeinojen, erityisesti 178 ja 215 artiklan mukaisesti.

50 Muut vahingot, joita kantajien mukaan voi myöhemmin aiheutua siitä syystä, että asetuksella N:o 2035/96 on säädetty virheellisistä viitemääristä vuoden 1997 osalta, eivät ole vakavia ja korjaamattomia. Näiden vahinkojen syynä on kantajien tuontioikeuksien väitetty väheneminen sen takia, että niille on annettu vuodeksi 1997 vähemmän todistuksia. On kuitenkin todettava, että toisin kuin välitoimihakemuksen esittäjät väittävät, olisi vastoin asiassa annetun asetuksen perustana olevia periaatteita, jos viitemäärät, jotka otetaan huomioon laskettaessa tarpeen vaatiessa vähennyskerrointa tulevia vuosia varten (asetuksen N:o 1442/93 5 ja 6 artikla), eivät olisi ne määrät, joihin komissio on perustanut lopullisen vähennyskertoimen asettamisen. Siten tässä asiassa tehtäisiin tyhjäksi vastaajana olevan toimielimen toimivalta asettaa tällainen kerroin, jos suostuttaisiin kantajien vaatimuksiin siitä, että asetuksen N:o 2035/96 täytäntöönpanoa lykättäisiin siihen asti, kunnes on asetettu lopullinen vähennyskerroin kuluvaa markkinointivuotta varten ja pääasiassa on annettu tuomio, ja siitä, että olisi asetettava kerroin, jolla kantajat saisivat tuontitodistuksia määrän, johon ne katsovat olevansa oikeutettuja (ks. asia 294/86 R, Technointorg v. komissio, presidentin määräys 17.12.1986, Kok. 1986, s. 3979, 25 kohta). Lisäksi tulevaisuudessa annettava asetus, jossa säädetään lopullisesta vähennyskertoimesta, voidaan joka tapauksessa riitauttaa perustamissopimuksessa määrättyjen oikeussuojakeinojen avulla.

51 Lisäksi tämän kantajien hakemuksen hyväksymisestä seuraisi se, että tässä määrättäisiin toimista, jotka eivät olisi luonteeltaan väliaikaisia vaan joiden vaikutukset vastaisivat pääasian kanteella tavoiteltuja vaikutuksia, sillä näillä toimilla ainoastaan ennakoitaisiin asetuksen N:o 2035/96 kumoamisen vaikutuksia korjaamalla väliaikaista vähennyskerrointa siihen asti, kunnes komissio säätää lopullisesta kertoimesta. Tätä välitoimihakemusta ei voida hyväksyä ottaen huomioon ensinnäkin se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 107 artiklan 4 kohdan mukaan välitoimet, joita välitoimista määräävä tuomioistuin voi määrätä, ovat väliaikaisia, joten niiden vaikutusten on pääsääntöisesti lakattava pääasian tuomion antamisen jälkeen, eikä niillä voida vaikuttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen pääasiassa antamaan ratkaisuun, ja toiseksi se, että välitoimet ovat luonteeltaan liitännäisiä siten, että niillä voidaan pyrkiä ainoastaan säilyttämään yhden asianosaisen edut asian ollessa vireillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, jottei pääasiassa annettava ratkaisu jää ilman tehokasta vaikutusta (effet utile) ja siten turhaksi (ks. asia C-313/90 R, Cirfs ym. v. komissio, presidentin määräys 17.5.1991, Kok. 1991, s. I-2557, 23 ja 24 kohta ja em. asia Moccia Irme v. komissio, määräyksen 29 kohta).

52 Koska kantajat eivät ole osoittaneet, että välitoimihakemus on perusteltu periculum in moran osalta (kiireellisyysedellytys), se on hylättävä ilman että on tarpeellista tutkia, vaikuttavatko pääasian tueksi esitetyt kanneperusteet ja väitteet ilmeisen perustelluilta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

**1) Välitoimihakemus hylätään.**

**2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 3 päivänä maaliskuuta 1997.

H. Jung — kirjaaja

A. Saggio — presidentti